

## Já hledám dům

Helena Vondráčková

Proč déšť mě raní kapkou jízlivou?  
Proč mě spoutá vlákny vlhkých šňůr?  
Proč láska ztrácí příchut' mazlivou?  
Proč je krátká, jak let nočních můr?  
Tak se ptám všech prázdných náměstí,  
který dům je skříňka se štěstím,  
se štěstím?

Proč déšť mně raní šíjí schoulenou?  
Proč mi vláhou vlasy proplítá?  
Proč láska končí vlastní ozvěnou?  
Proč se ztrácí, než ji uvítám?  
Tak se ptám všech prázdných náměstí,  
který dům je skříňka se štěstím,  
se štěstím?

Já hledám dům,  
který před deštěm ukrývá  
dívky schoulené  
a kapkami spoutané.

Už dlouho já hledám dům,  
který zamčený nebývá  
a láskou vítá i hosty nezvané.

Proč má dům každý dveře sroubené?  
Klíče k zámkům stěží v kapse mám.  
Zlý déšť mi sčítá lásky zmýlené,  
pak mě spoutá, já ho dobře znám.  
Dál se ptám všech prázdných náměstí,  
který dům je skříňka se štěstím,  
se štěstím?

Já hledám dům,  
který před deštěm ukrývá  
dívky schoulené  
a kapkami spoutané.

Už dlouho já hledám dům,  
který zamčený nebývá  
a láskou vítá i hosty nezvané  
a láskou vítá i hosty nezvané.